

El que passà ho creiem més una conseqüència de l'estat de nerviositat creat durant la tarda i capvespre d'aquella diada, que a la seva interrupció, puix que no era cap grolleria ni cap insult. Era tan sols l'expressió d'una tendència més extremista que el que manifestava l'orador sobre el problema català. Que «Llauneta» fou inoportú, és evident. El que esdevingué després amb l'agressió de què foren víctimes En Jaume Compte i els seus companys, solament pot apreciar-ho el que s'hi trobà en el lloc mateix on es descabdellà o bé quan serenament poden apreciar-se els fets.

Es certíssim que l'agressió fou inqualificable i evidentment dirigida contra Jaume Compte, com ho prova el fet que Llauneta es designava com a únic autor de la interrupció i que únicament va sortir-ne amb una ferida confusa al front. En Compte féu els dispars al sostre amb el propòsit de defensar-se i espavordir els agressors, i solament quan ja havia estat maltractat i greument ferit.

Si els propòsits d'En Compte i els seus companys haguessin estat agressius, ¿perquè no feren ús de les pistoles que tots portaven?

Per contra, les ferides de Compte demostren que els que els agradiren no anaven pas desprevinguts, puix que a l'hospital fou guarit, ultra de diverses contusions, d'una de molt important al costat dret, d'una altra al costat esquerra del cap, produïda per un podall o destraleta, i d'una punyalada a la cuixa de dos centímetres d'ample per sis o més de profunditat.

Tot això demostra que la campanya electoral és portada en forma contrària a la llibertat de propaganda.

I sinó, aquí tenim també els fets de Ribes i Figueres, on els elements contraris no han pogut produir-se lliurement.

Avui mateix les dretes han celebrat el seu míting al Centre Catòlic, perquè no s'han cregut prou garantits per a fer-lo en un lloc públic.

Creiem que amb tot el que deixem dit queda evident la nostra imparcialitat en relatar les coses i que si algun detall no quedà prou clar en la nostra correspondència sobre els lamentables fets de dilluns, no fou per mala voluntat, sinó una precipitació a recollir l'esdevingut i un afany de frameire ràpidament la informació.

En Jaume Compte, després de

declarar al Juliat, i ja bastant restablert, va marxar lliurement ahir a la tarda cap a Ripoll i a Camprodon.

“l'opinió” publicava amb negretes ben visibles el següent entrefilet:

«Lamentem molt el fet que es va produir l'altre dia a Olot. Es injust que un home que crida «Visca Catalunya lliure» sigui agredit. En protesta! Ni el crit era sediciós, ni la persona de l'agredit mereixia aquesta violència».

de l'“empordà federal”

visca la llibertat!

Visca la llibertat de pendre la llibertat dels altres. Això és el que vol dir molta gent quan aixeca un crit a la llibertat. Perquè els que senten amor, per la llibertat veritable, no la criden pas. L'amor a la llibertat fa com l'amor a les altres coses. Resta ben quiet en el fos de l'ànima. No vol soroll ni vol homenatges aparatosos. El millor homenatge a la llibertat és la conseqüència i el respecte als sentiments del veí.

La llibertat, com l'amor, no es palesa amb declaracions, ni amb besades. Es prova amb fets. No és el sentiment espontani que arrenca un crit; és un arrapat fervor intern que es demostra amb actes.

I es demostra sempre. En tots moments i en totes actuacions. En el treball i en la política. Però, sobretot, en la política, perquè la política és escola de ciutadania. Encara que abundin els professionals del cop baix i els mestres de la camallada. Que són els mateixos professionals dels visques a la llibertat.

* * *

Visca la llibertat, s'anaven dient els que dijous interrompien un míting. Visca la llibertat, diran els que avui, probablement, n'interrompran un altre. Visca la llibertat d'esdevenir llibertins, els diem nosaltres. I consti que els ho diem amb cap mena de malvolença. Al contrari. Celebrarem que fessin escola. I que el nostre poble ja educat d'aquests principis llibertaris sabés agrair, amb quatre fineses — com va fer-ho el d'Olot — la tasca educadora dels homes que

eesenyen a prendre la llibertat del propi compte.

A. PORTELL.

el nostre comentari

Amb les versions anteriors creiem que els ciutadans conscients es donaran compte de ço que veritablement va ocórrer al nostre company Jaume Compte a Olot.

Inserim l'article d'“Empordà Federal” esperant una rectificació del mateix, puix ens dol que un col·lega de casa pugui confondre tan radicalment els termes.

Ramon Roig

ESPARTERIA i PALMERIA

Venda de canyes per a totes les indústries

AVINGUDA DE LA REPÚBLICA, 70

(abans carrer Nou)

FIGUERES

evolució i revolució

Heus ací dos mots que aparentment sols es diferenciïen, un de l'altre, per una lletra. Cal, però, tenir en compte que tota agrupació, tot partit que lluiti per aconseguir grans canvis en la vida dels pobles ha de portar a cap una revalorització detallada i contínua d'aquests dos conceptes. Això palesa que la seva valoració és casual i que no va d'una manera necessària inscrit a les idees independents i individuals. Hi han hagut grups i partits que han pogut acreditar la revolució i altres que, contràriament l'han desvirtuada. Cosa anàloga passa amb l'evolució. I és degut, moltes vegades, al temperament dels homes, a les circumstàncies exteriors i a la virtualitat de les idees, l'elecció mantes vegades inopinada i casual del procediment, el qual, per les mateixes raons, té una valor eficaç o un executòria estèril

La paraula Revolució és una pa-